

Boris Van Severen cool, sexy en rasperig.

© Thomas Dhanens

Boyhood meets Soulwax

THEATER Twee muzikanten, vier personages en een dozijn funky elektrorocksongs: *The only way is up* reikt naar de sterren en wordt gegarandeerd een nieuwe theaterhit.

Sinds *The great downhill journey of little Tommy* uit 2013 gaat het met de carrières van Jonas Vermeulen en Boris Van Severen alleen maar 'up'. Met dat rockende afstudeerproject vielen ze in de prijzen van Oostende tot Edinburgh, toerden ze drie jaar en ondernamen ze zelfs een *great journey down under* naar Nieuw-Zeeland. Ondertussen maakte Vermeulen het mooie weer bij Toneelhuis en in *Den elfde van den elfde*, terwijl Van Severen zich in een strak pak hees voor *De 16* en een dikke hit scoorde met 'How long' van zijn pop-upband The Shitz.

Dat laatste nummer werd voor de *Belgica*-soundtrack geschreven door Soulwax, de band waarbij Vermeulen en Van Severen de muzikale mosterd haalden voor *The only way is up*, hun nieuwe theaterconcert. Net als de broers Dewaele, maar ook andere elektro-duo's als Justice, Air en Daft Punk, fabriceren ze hier blitse bleeps achter hun arsenaal synthesizers. Terwijl zingen ze over de voortglidende tijd in de levens van vier verzonden personages.

Mooi hoe die werelden zich song per song ontvouwen: van het gefluister in het duister van twee kindjes die beste vriendjes zijn tot de desillusies die horen bij liefde, werk en drugs.

Het doet denken aan de tranches de vie uit *Boyhood*, *The up series* of zelfs de Jammers-docu *De klas van '80*, maar dan minder ontroerend. Het mensbeeld dat ze schetsen is zelfs vrij cynisch. De idealen van de jeugd ('Only dead fish go with the flow!') hebben plaatsgemaakt voor de mantra's van het kapitalisme ('Don't try to be funny, make money!'). Die lyrics lopen mee op rode letterbalken aan hun dj-booths, terwijl boven hen neon visuals van Sarah Yu Zeebroek oplichten die dit verhaal illustreren.

In een poging kernachtig te zijn, schuurt *The only way is up* al eens tegen de clichés: bureaujobs leiden tot burn-outs, hedonistische lsd-trips in de clubs naar afkickklinieken, relaties tot knetterende ruzies. Maar hey, het leven is dan ook geen ponykamp natuurlijk.

Toch kom je allesbehalve gedeprimeerd de zaal uit. Want funky *as hell* is het allemaal wel. Van Severen en Vermeulen brengen deze muzikale polyfonie met veel humor en bravoure. De grootste hit wordt ongetwijfeld 'Parents/Teachers', snedige glamrock over de controledwang die tieners thuis en op school ervaren. Ook de levenswijsheid aan het eind blijft hangen (hier parafaseren we): 'I live life to the fullest/ both the glory and the doom/ I embraced both the bright side and the dark side of the moon.' (Dat klinkt op papier sentimenteler dan wanneer twee coole sexy kerels dit met rasperige stem rocken.) Komt de cd er gauw, jongens?